

Varga Klára

A MERKÚR

Májusi eső szemer kélt, a szél ide-oda hordta a virágzó fákról az illatokat meg a fű, a nedves föld illatát. Két ismerős nő azt tárgyalta a piac bejáratánál, hogy miért van manapság annyi érettebb nő fiatal férfival, meg idősebb férfi fiatal nővel.

Nahát, erre C. is tudott volna mondani egyet-mást, de nem azért jött, hogy észet osszon, hanem sajtért, tejfölért meg mentáért. A menta az egér ellen kellett volna. Egyszer már telehordta a házat friss mentaágakkal, és utána sokáig nem is volt egere.

Ottwald, az egyik árus, akitől zöldségkrémeket lehetett venni a piacon, hosszan magyarázta, hogy a gazdaboltban kell venni egy csomagot, amiben sok kis tasak van, és azokkal a tasakokkal kell etetni az egeret. Szép lassan megbetegszik, de nem fog rá emlékezni, hogy mitől lett rosszul, és ezért mindennap meg fogja enni a mérgezett piros búzát a tasakból. És amikor megmarad a csomag érintetlenül, az azt jelenti, hogy az egér elpusztult.

C. végighallgatta, és nem mondott rá semmit. Azt gondolta magában, miért ne élhetne az az egér máshol. Egy elhagyott házban vagy istállóban. Ahol nem zavar senkit.

Eleredt az eső, dobolt a sátrak tetején. Kiürült a piac.

Tavaly nyáron a facebookon valaki azt kérdezte az egyik csoportban egy asztrológustól, hogy mit jelenthet, ha egér van a házban. Az asztrológus azt írta, hogy az egér Merkúr állata, és hogy a Merkúr az ember életében a fogantatástól a tizenharmadik évig tartó időt jelenti. Vagyis a gyermeket.

C. beírta azért csak hozzászólásnak, hogy ha egered van, vegyé a mentát, s akkor nem lesz. Mert elmegy a háztól. Azt hitte, neki legalábbis nem lesz soha többé. De nem telt el két hét, és éjjel hangos rágicsálást hallott a hálószoba szélső sarkából. Abban a sarokban volt a feng shui szerint a szerelem-házasság területe. Tíz évvel ezelőtt egy keleti lakberendezőkönyv alapján készített ott egy kis szerelmi oltárt. Fölszögelt egy szép bíborvörös rongyszőnyeget falvédőnek. Az asztalára ráterített egy piros-fehér-rózsaszín indiai kendőt, arra pedig

mécseket, virágokat, kerek kagylókat tett. Mindent párosan, mindent egymás felé fordítva, ahogy a könyv előírta. Nem egészen három hónap múlva hozzáköltözött egy férfi, és hét évig éltek együtt keserves boldogságban, mígnem a férfi meghalt a keze között. Ott, a franciágyon, három méterre a szerelmi oltártól.

C. a temetés után is meghagyta az asztalkát, a kendőt és a szőnyeget, csak éppen egy év múlva kavicsokat meg újabb kagylókat tett rá, meg egy képet egy fiatal férfiról, akit hirtelen megszeretett. Nézte a képet, és azt mondta a fiatal férfinak:

– Bárcsak lenne egy olyan gyerekem, mint te.

Életében először tudta elképzelni, hogy mégiscsak születik gyereke. És pont olyan, mint ez a férfi.

Eszébe jutott valami régről. Amikor az egyik szeretőjével volt a legelső pesti albérletében. A férfi hanyatt feküdt, C. volt fölül, ügyesen mozgott rajta, és ahogy közben a férfi szőrös mellkasára hajolt ívben, egy kis lelkecske odalebegett az arca mellé. Egy kisfiú. És akkor ő kérte azt a kicsikét, hogy menjen el inkább, ne szülessen meg, mert ő még nem lenne jó anya, és ez a férfi sem gondoskodna róluk.

Lehet, hogy azt a fiút szerette meg, aki a gyermeke lett volna, ha nem küldi el huszonhárom évvel azelőtt?

Többször elaludt, és felébredt a rágicsálásra, de ahhoz túl fáradt volt, hogy felkeljen. Reggelre az egér csúful körberágta az egész kendőt, és a szőnyeget is több helyen kilyuggatta.

C. rögtön tudta, mit jelent ez. Az egér vemhes, és itt akar megelleni a házban. Ahhoz kell a sok rongy. És még jelent valamit: azt, hogy ideje lecserélni a kendőt, és minden mást, azon a szerelmi asztalkán. A fiatal férfi képet is beleértve.

A szőnyeget a kutyájának adta, vagyis az ösztönöknek. A piros-fehérrózsaszín kendőt a tűznek adta. A fiatal férfi képét és egy mézeskalács szívet eltemetett a földbe a bodzabokor alá. A kavicsokat és a kagylókat levitte a folyóra, és bedobálta a vízbe. A színes szalagokat pedig fönt a dombon bokrok ágaira kötözte, hogy a levegőbe is temessen valamit a régi szerelemből.

Az asztalkát lemosta, bútorápolóval áttörölte, a falat leradírozta, és hagyta, hadd levegőzzön a sarok, ahol a szerelem oltára állt tíz éven át.

Elmúlt egy hét. Amikor hazaért a piacról, vetett egy pillantást a kopár sarokra. Az asztalkán egy zöld vadászdzsekit látott. Női dzseki, háromnegyedes, opálos bogárzöld.

A szomszédasszony hozta, akinek bejárása volt a házba. Magának túrta, de mégsem kellett neki. Azt mondta, nem az övé, és majd elviszi C.-nek, ha arra jár.

C. nézte, nézte a dzsekit, és annyit mondott hangosan:

- Artemisz.

Artemisz, a vadászat istennője, a szerelmi házasság és a terhes asszonyok védelmezője jött el hozzá. Ő küldött jelet. Jönni fog tehát egy férfi, egy erdei ember? Vadász? Természetőr? Erdőmérnök? És vele házasság? Vagy még gyerek is?

Néhány napig hagyta a dzsekit az asztalkán, aztán rendrakás közben talált a szekrényben egy zöld terítőt, azt tette a régi abrosz helyére.

Az idegen férfi hamarosan bejelölte a facebookon. Barlangász volt. Nem erdész. Nem hagyta magát lerázni. Jött az autójával az éjszakai úton, és előreküldte a lelkét, mondja meg a nőnek, hogy szeretkezni fognak, és ne tiltakozzon ez ellen.

A nő vacsorát főzött. Krumplifőzeléket húsgombócokkal és citromkarikákkal. Maga sem tudta, miért nem valami normális ételt talált ki. A férfi felemelte a fazék fedelét, C. azt gondolta, most megfordul, és elmegy. De nem. Ez lett az egyik kedvenc ételük.

Levitték a kuttyát a folyópartra, csókolóztak.

A nőnek nem volt sem fütése, sem meleg vize már évek óta. A férfi a lerobbant mosógép fűtőszálából vízmelegítőt készített, és a kádnyi forró vízbe betessékelt a nőt.

Három nap múlva a vízparton C. megkérdezte a férfit, mi lesz, ha terhes. A férfi azt mondta, boldog lesz. C. azt, hogy ő is.

Álmában az erdő szélén egy nagy tanács előtt meg kellett mondania a kislánya nevét. A tanácsban fura alakok ültek, nagyszakállú férfiak, erdei manók, és egy testes, nagyhangú bojárasszony, aki inkább boszorkánynak látszott. C. megmondta a kislány nevét. Azt felelték, jól van, de csak az apának mondhatod el, senki másnak.

A férfi hazament a munkája miatt. A nő boldog volt a hasában a babával. De aztán hirtelen kiszáradt, enni sem bírt. És fölkelni sem az ágyból. Napokon át masíroztak a szeme előtt a halottak, több ezer halott, és hívták, hogy jöjjön velük. Voltak közöttük olyanok is, akik

kávéházi teraszról integettek neki, hogy menjen velük koktélozni a túlvilágra. Azt mondták, a halottak sokkal többen vannak, mint az élők, és sokkal nagyobb a hatalmuk.

Három nap után azt mondta nekik, nem megy. Azt mondták, jó, de akkor mondja meg, hogy kicsoda, és miért akar az élők közt maradni.

Egy kártyalapot mutatott nekik. A lenormand kártya tizenharmadik lapját. Azt mondták, akkor már értik, és eltűntek végre.

Utána sem volt jól, szédült, támolygott, és esténként mintha égő cérnaszálakkal foltozták volna össze az agyi idegpályáit valami lények. Csodálatos zenét hallott a fejében, de félt, hogy a betegsége miatt a kisbaba nem lesz egészséges, és kérte a kicsi lelkecskét, hogy inkább menjen el. És majd később szülessen meg.

Reggelre lucskos volt alatta a lepedő a vértől.

Az egerek közben megszülettek, megnőttek, elszemtelenedtek. Befészkelték magukat a konyhakredenc aljába és az egyik fiókba, amelynek az alját kirágták. Az egyik egér még a konyhaasztalra is fölugrott, ahová a nő az ételeket menekítette előlük. Úgy gondolta, van az egerekkel egy hallgatólagos megállapodás, hogy a kredenc az övék, de az asztalra nem jönnek föl. Amikor meglátta a kihízott, szemtelen kis nyavalyást az asztal közepén, ahogy a szalámit rágja, fogott egy könnyű lábast és egyetlen ütéssel agyoncsapta. Egy másik egér még aznap belefulladt egy kád ott felejtett fürdővízbe, a harmadik a padlón egy nagy uborkás üvegbe esett, és nem tudott kijönni belőle. Sokáig ugrált, aztán hirtelen föladta. C. az üveg mellett is talált egy egérhullát. Az utolsót a konyhaszekrény aljában a római cseréptáliból borította ki. Úgy nézett ki, vége az egérinvázióknak. C. nagytakarítást csinált.

A facebookon az asztrológus pár hét múlva azt írta, hogy a Merkúr most hátrafelé indul, és most három hétig ő a főszereplő az emberek életében.

Aznap hirtelen vége lett a májusi kánikulának, estére megjött az eső, lehűlt a levegő. A nő benyitott a fürdőszobába, és a kagyló alól előrohant egy kicsi egér. Találkozott a tekintetük. De C. nem akarta tudni, mit akar mondani neki az az egér. Nem akart több egeret, és kész.

De mégis vele álmodott, és álmában a kiséger azt mondta:

– Édesanyám, ne ölj meg, ne üldözz el többet, engedd meg már végre, hogy megszülessek én is. Ahogy neked is meg volt engedve.